

Petr Hugo Šlik

Zkáza Jezerní kotliny

ilustrovala Tereza Marianová

ze světa Jaroslava Foglara

Albatros

Zkáza Jezerní kotliny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Hugo Šlik
Zkáza Jezerní kotliny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

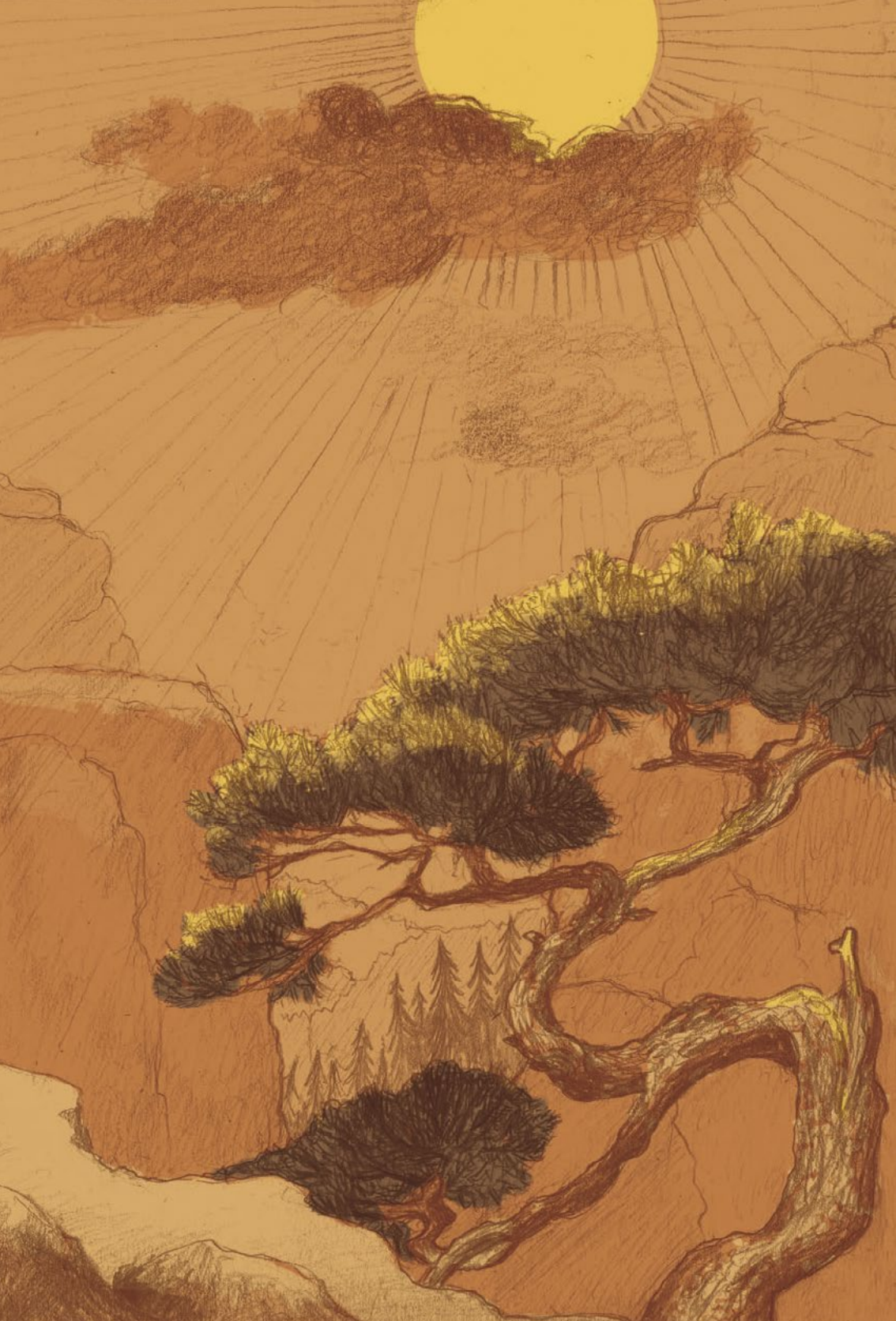
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Petr Hugo Šlik

Zkáza Jezerní kotliny

Petr Hugo Šlik

Zkáza Jezerní kotliny

ilustrovala Tereza Marianová

Albatros

Soumrak nad Spálenými Mlýny

Spálené Mlýny, malé městečko daleko na jihu, se zvolna nořily do soumraku. Byl konec léta, z prázdnin zbýval poslední týden a vládu přebíraly vlahé dny prodchnuté tajemným světlem. Ve vzduchu poletovaly závoje babího léta a v dosud jednolitě zelených stráních se začaly objevovat první žluté a červené kaňky. Vše živé v přírodě se chvělo smutkem z odcházejícího léta a ve vzduchu byla zvláštní vůně, kterou dobře zná každý mladý člověk, byť ne každý se jí nechá vést. Je to vůně, jež zve k toulkám a slibuje dobrodružství. Jak člověk stárne, je k ní čím dál méně citlivý a dospělí lidé ji většinou nevnímají vůbec.

Také mládež Spálených Mlýnů cítila onoho večera zvláštní rozrušení. Kdo mohl, zůstával venku. Největší shluk chlapců a dívek byl u řeky, v místě, kterému se říkalo Pod Papírnou. Mnozí z nich tam strávili celý den a teď jen neochotně balili ručníky a svršky. Domů, do tmavých městských bytů, se nikomu nechtělo. Největší otužilci zůstávali ještě v řece a povzbuzováni svými kamarády na břehu naposledy vylézali na betonové pilíře jezu, aby odtamtud ještě jednou skočili do klidné vody nad propustí.

Zbytek města žil všedním životem, neboť pro dospělé znamenají prázdniny jen velmi málo. Vždyť pro ně se toho s nimi moc nemění. Dál chodí do práce, dál musí plnit své povinnosti. V ulicích Spálených Mlýnů zkrátka panoval obvyklý ruch, který byl vzrušení vládnoucím na břehu řeky, na hony vzdálený. Ovocnářskou ulicí projel za mocného hřmotu nákladní vůz, na Jánském náměstí skládali brambory do krámu U Žaludů a z terasy hotelu Hvězda zněly do okolí tklivé tóny houslí, hrajících nejnovější šlágr.

V tuto magickou hodinu přicházeli do města od západu dva chlapci. Jeden měl tmavou kšticí, byl pěkně urostlý a budil dojem velké síly. Druhý byl oproti svému kamarádovi mnohem bledší a o něco menší. Bylo na něm znát, že nedávno prodělal vážnou chorobu a teprve velmi pomalu se dostává zpět do kondice. Těmito hochy byli Pavel Zeman

a Ludvík Grygar, dva nerozluční kamarádi. Zhruba před rokem objevili v horách na západ od města kouzelný kout nedotčené přírody, který nazvali Jezerní kotlinou. Od té doby tam trávili téměř veškerý svůj volný čas. Postavili si tu z bedniček od margarínu chatu a zažívali tam úžasná dobrodružství, o jakých se ostatním chlapcům a dívkám ze Spálených Mlýnů ani nesnilo. Však také Pavel s Ludvou tajemství Jezerní kotliny žárlivě střežili a nikomu o ní neřekli. Jezerní kotlina není pro třetího!

Teď vcházeli do města, vracejíce se z místa, které jim bylo z celého světa nejmilejší. Už kráčeli mezi prvními domy a bez zastavení míjeli osvětlené výlohy krámů a dílen. Teprve u lékárny pana Vošahlíka se zastavili. Byla to staromódní apatyka bez mramoru a přepychových skříní. Ve výkladu ležely sáčky s lipovým květem a všelijakým kořením. Hoši vzali za kliku a vstoupili dovnitř. Přesně ve chvíli, kdy se za nimi s cinkotem zavřely dveře páně Vošahlíkovy živnosti, venku na ulici se rozsvítila první lampa.

2

Nový lékárník

V lékárně čekalo na hochy překvapení. Za pultem nestál starý pan Vošahlík, ale nějaký neznámý mladý muž. Měl na sobě bílý plášť, byl středně vysoký a na očích měl brýle s kruhovými obroučkami. Míchal právě cosi v porcelánové misce, a když zaslechl cinkot zvonku, zvedl zrak a příchozí pozdravil.

„Čím mohu posloužit?“ zeptal se.

První se z překvapení vzpamatoval Pavel.

„Dobrý den. Pan Vošahlík tu není?“

Muž se otočil ke dveřím vedoucím do zázemí krámku a zavolal: „Pane magistře, máte tu návštěvu.“

Po chvíli přišel starý lékárník a srdečně se s chlapci přivítal.

„Tak jak se vám daří? Byli jste zaskočení, že jste zde narazili na někoho jiného?“

„Ano. Trochu.“

„No, budete si muset zvyknout,“ zasmál se pan Vošahlík. „Odcházím do penze a moji lékárnu přebírá zde pan Bajer. Od září již budete obchodovat s ním.“ Poté se obrátil na muže v bílém plášti a obřadně mu Pavla s Ludvíkem představil. Nový lékárník si s nimi potřásl rukou.

Poté se opět ujal slova starý mistr.

„Tak copak nám nesete, chlapci? To už máte první sběr? Nu, letos bylo vsutku teplé léto. Vše dozrává dříve. Tak ukažte, kolik toho máte.“

Pavel položil na pult batoh, který až dosud nesl na zádech, a vyndal z něj plátěný pytel, čímsi napěchovaný.

„Počkej,“ zadržel Pavla pan Vošahlík, „vysyp to rovnou na váhu.“

Když tak Pavel učinil a vaničku váhy zaplnily usušené fialové květy, vykřikl pan Bajer překvapením.

„To není možné! Vždyť to je...“

„Crocus sativus, ano,“ dořekl za něj pan Vošahlík. „Šafrán setý. Chlapci objevili místo, kde tato vzácná květina roste, a nosí mi ji sem. Vykupují ji od nich.“

Poté odečetl váhu sušených květů a vyplatil hochům jejich odměnu.

„Tolik?“ podivili se.

„Ceny šafránu oproti loňskému roku opět stouply. Kolik tam toho ještě máte?“

„Ještě dost. Tohle je asi desetina sklizně.“

„Tak to si přijdete na pěkné peníze. Nu, za svou práci si je zasloužíte. Kdy přijdete příště?“

„Snad za týden,“ odpověděl Ludva.

„Tak to už od vás bude šafrán přebírat kolega.“

Po těchto slovech se pan Bajer hochům obřadně uklonil. „Bude mi ctí, mládenci.“

Ještě chvíli si pak povídali s panem Vošahlíkem o všem možném. Starý muž, který kdysi Pavlovi vysvětlil mnohé záhady spojené s Jezerní kotlinou, jim vyprávěl, jak se těší, že v penzi bude mít konečně čas na rybaření a na vnoučata. Pavel s Ludvou mu slíbili, že jej někdy přijdou navštívit k němu domů, a pak se konečně rozloučili. Byl také nejvyšší čas – venku už se úplně setmělo.

3

Za snem

Druhý den vstal Pavel již v sedm hodin ráno. Vyskočil z postele, otevřel okno a do půl těla svlečený si zacvičil sestavu prostrných cviků. Snažil se přitom být co nejvíc tiše, aby neprobudil maminku v sousedním pokoji. Každodennímu rannímu cvičení jej kdysi naučil otec, který býval profesionálním boxerem. Svého času byl snad nejslavnějším sportovcem v zemi (zvláště poté, co zvítězil nad černým ďáblem Evansem), ale před necelými dvěma lety zemřel přímo v ringu na zástavu srdce. Po jeho smrti se Pavel s matkou přestěhovali do Spálených Mlýnů, odkud maminka pocházela a kde doufala zapomenout. Náhlá vzpomínka na ty události Pavla rozesmutnila, a tak si raději přidal ještě sadu kliků a sklapovaček. Vždyť to byl nejlepší lék na trudomyslnost! Zpočátku míval dny, kdy se mu do ranního cvičení vůbec nechťelo, dnes by však tento rituál nevynechal za nic na světě. Věděl, že díky němu je zdravý a silný a dokonce i jeho mysl je po takovém záprahu svěžejší a lépe pracuje.

Když otevřel dveře pokoje a vešel do kuchyně, zjistil, že maminka už sedí u stolu a před sebou má hrnek s kávou, křížovku a několik popsaných listů. To byla její nová záliba, které propadla po přestěhování do

Spálených Mlýnů. Jako kdyby všechen ten čas, který dříve trávila rozhovory s tatínkem, potřebovala něčím zaplnit. Našla si tedy křížovky a přesmyčky jmen. Přesto, že Pavel tuto její zálibu nesdílel, chápal, že je pro ni důležitá.

„Jak dlouho už jsi vzhůru?“ zeptal se, když ji pozdravil a pohladil po zvolna šedivějících vlasech.

„Pár minut už to bude.“

„Měla by ses jednou pořádně prospat.“

„Nemůžu spát. Sama se budím kolem páté a už nezaberu. To víš, my staří to máme jinak.“

„Copak ty jsi stará? Nejsi!“ ohradil se Pavel a maminka se na něj usmála.

„Zatím jsem vymýšlela přesmyčky pro paní Mlynářovou. Má se jí každou chvíli narodit vnučka a dostane jméno Veronika.“

„A na co jsi přišla?“

Pavlova maminka si nasadila brýle, které měla až dosud na čele, zvedla jeden z papírů a začala číst.

„Tak například Ivaně rok, Ivě nárok, koně vaří, kováři ne, řev kánoí, řeka voní nebo řeka víno, což je tedy skoro totéž.“

„Hm. Pěkné,“ řekl Pavel, zatímco si naléval čaj. Měl maminku rád, uvědomoval si, že po smrti otce jí zůstal jen on, a toužil jí být oporou. Pokud se ona bude zajímat o takové slovní hříčky, byl rozhodnutý pokusit se v tom najít zalíbení i on.

„Co třeba koně víří?“ zkusil.

„To nejde, ale víra koně už ano,“ zajásala maminka a hned novou přesmyčku připsala na papír.

Pavel se posadil ke stolu s hrnkem čaje a s namazaným krajícem.

„Budeš ode mě dnes něco potřebovat?“ zeptal se.

„Kdybys byl tak hodný a došel na nákup. Napsala jsem ti seznam.“

Maminka podala synovi další popsaný papír a v momentě, kdy si jej od ní bral, tiše řekla: „Za snem.“

„Prosím?“

„To nic. Přesmyčka. Seznam, za snem.“

Oba se tomu zasmáli.

Ani jeden z nich v tu chvíli netušil, že matčina záliba v přesmyčkách jednoho dne zásadním způsobem ovlivní běh událostí a dokonce pomůže zachránit lidský život.

4

Setkání s Kiplingem

Na nákup vyrazil Pavel hned po snídani.

Na konci Kovářské ulice, kde bydlel, jej čekalo nemilé setkání. Pospíchal, chtěl mít nakupování rychle vyřízené, aby mohl ještě dopoledne zajít za Ludvou. Proto téměř běžel a na rohu jednoho domu vrazil do hloučku hochů, kteří odtamtud vyšli. Když se vzpamatoval z prvního leknutí, čekalo jej hned druhé. Jedním z oněch hochů byl totiž Lojza Rezek. Lojza byl Pavlův vrstevník, ale i když měl Pavel pěkně rostlé svalnaté tělo, Rezek proti němu vypadal jako opravdový hromotluk. Měl také povahu rváče a pro tyto své vlastnosti byl jakýmsi vůdcem všech hochů z Kovářské ulice a blízkého okolí. Pavel si s ním užil nejednu krušnou chvilku, ale přesně před rokem Lojzu rodiče poslali do učení až někam ke hranicím a byl od něj klid. Pavel nevěděl nic o tom, kdy a proč se Lojza vrátí, bylo mu však jasné, že dalšímu střetu s ním se nevyhne.

„No to se podívejme, Pavel Zeman,“ řekl Lojza, když poznal, koho má před sebou.

„Vrátil ses?“ zeptal se Pavel.

„Jak vidíš. Stýskalo se ti po mně?“

„Abych řekl pravdu, ani ne. Ale vítám tě zpátky. Třeba spolu teď budeme vycházet líp než před tvým odjezdem.“

Tato Pavlova věta byla jakousi nabídnutou pravicí. Pobídkou k usmíření. Pavel tím chtěl dát Lojzovi najevo, že ať už se mezi nimi odehrálo v minulosti cokoliv, on je ochotný na vše zapomenout a soudit Lojzu jen podle jeho současných činů.

Rezek ovšem neměl o žádný smír zájem.

„Bojíš se?“ zeptal se jízlivě.

„Ne. Proč bych měl?“

„Třeba proto, že bys mohl dopadnout jako tvůj tatínek. V pátém kole jít k zemi.“

To byla zcela záměrná podlost. Pavlův otec Jan Zeman podlehl zástavě srdce právě v pátém kole svého zápasu s Carpim. Porazila jej chamtivost

sportovní agentury, která přemluvila v tu dobu již vysloužilého boxera k dalšímu zápasu, a snad i vlastní chybný úsudek. Rozhodně to však nebyla ruka italského soupeře. Jenže to Rezek neuznával a vytahoval tuto starou záležitost pokaždé, když chtěl Pavlovi ublížit.

„Jak říkám, v pátém kole šel k zemi. Docela pomlácený,“ zopakoval Lojza a během své ohavné řeči si vyhrnoval rukávy košile.

Pavel byl rudý vzteky. Věděl, že čest mrtvého otce musí bránit. Když byl tatínek ještě naživu, naučil jej základům boxu. Přesto se Pavel nikdy zbytečně nepral. Klukovské rvačky bez pravidel mu připadaly dětinské. Uvědomoval si, že disponuje velkou silou, a nechtěl tuto sílu zneužívat. Střet s Lojzou Rezkem byl však něco jiného. Tomu se nemohl vyhnout, obzvláště po tom, co Lojza pronesl. Odložil tedy nákupní tašku, vyhrnul si rukávy a zaujal základní boxerský postoj. V hloučku chlapců kolem nich to zašumělo. Vmžiku se kolem obou kohoutů utvořil kruh a vzduchem začaly létat různé pokřiky.

„Jen mu dej, Lojzo.“

„Ukaž mu, kdo je tu pán.“

„Kdyžtak ti pomůžeme.“

Pavel sice ve Spálených Mlýnech bydlel už déle než rok, ale bylo pravdou, že se pro samé výpravy do Jezerní kotliny s místními hochy nikdy tak úplně nesžil, a bylo jen přirozené, že teď všichni stáli na straně jeho soupeře. Lojza si odplivl a vykročil.

V tu chvíli se za zády hochů ozval klidný, ale rázný dospělý hlas: „Co se to tady děje?“

Když se otočili, spatřili, že se k nim směrem od nádraží blíží mladý, snad ani ne třicetiletý muž, kterého nikdo z hochů dosud ve Spálených Mlýnech neviděl. Byl oblečený v konfekčním obleku, který mu dobře seděl na širokých ramenou, a v opálené tváři mu doslova zářily bystré oči. Na černých vlasech měl klobouk a v pravé ruce nesl kufr. Došel až k hloučku chlapců, položil zavazadlo na zem a zopakoval svou otázku.

„Co se to tady děje?“

„Urážel mého otce,“ odpověděl Pavel.

Rezek se trucovitě díval stranou a na půl úst pronesl: „V pátém kole byl pryč!“

Pavel se chtěl na Lojzu vrhnout, ale muž jej pouhým pohybem ruky zadržel. Sám by nedokázal říct, jaká síla jej vlastně zastavila.

„Tomu nerozumím,“ řekl neznámý.

„Tatínek byl boxer,“ vysvětloval Pavel. „Zemřel v ringu. Při pátém kole souboje s Carpi mu selhalo srdce.“

„To tak. Carpi ho prostě umlátí!“ neodpustil si Lojza další urážlivou poznámku.

I jeho neznámý muž umlčel pouhým pohybem ruky.

„Podle toho, co říkáš, jsi synem Jana Zemana, slavného rohovníka, přemožitele černého ďábla Evanse.“

Pavel mlčky přisvědčil.

„Hoši,“ otočil se muž na Lojzu a jeho kamarády, „Jan Zeman byl poctivý a čestný sportovec, který náš národ proslavil po celém světě. Zemřel v ringu, protože do něj nastoupil s nemocným srdcem. Lékař jej varoval, aby zápas odmítl, ale jeho ctižádost a především ziskuchtivost pořádající agentury byly silnější. Zemřel neporažen. Ale budiž, ať mezi vámi rozhodne čestný boj. Budu vám soudcovat.“

Po těch slovech si muž svlékl sako a sňal klobouk. Obojí pak opatrně položil na kufr.

Lojza Rezek a jeho kamarádi cizince nedůvěřivě sledovali. Byli zvyklí, že dospělí se do jejich hádek a rvaček nemíchali, a zde tento muž chce dokonce soudcovat jejich bitku. Vlastně ne bitku, ale čestný boxerský souboj. Klasická pouliční rvačka by jistě dopadla lépe pro Rezka a jeho kumpány, ale výsledek poctivého boxerského souboje jeden na jednoho by byl velmi pravděpodobně opačný. Bylo na Lojzovi, jak se rozhodne, a ten dal své úmysly jasně najevo, když začal mlčky ustupovat. Po pár váhavých krocích se otočil a beze slova odběhl pryč. Jeho kumpáni jej rychle následovali. Když dusot nohou zanikl za nejbližším rohem, obrátil se neznámý muž k zaskočenému Pavlovi.

„Tvého otce jsem obdivoval. Na jednom jeho zápase jsem měl tu čest být osobně přítomen jako divák.“

Pavel nebyl schopen slova.

„Rád jsem tě poznal,“ pokračoval muž, zatímco si oblékal sako. „Jistě se ještě uvidíme. Mé jméno je Jan Sokol, ale jestli chceš, říkej mi Kipling.“

„Pavel Zeman,“ hlesl Pavel a stiskl nabízenou pravici.

Nemohl tušit, že se s Kiplingem skutečně opět brzy setká, a to na místě nejméně pravděpodobném.

5

Ludvík píše

V tentýž den, kdy Pavel zažil nepříjemné shledání s Lojzou Rezkem, strávil Ludvík Grygar několik hodin nad Zavřenou knihou. Probudil se brzy a sám se tiše nasnídal v kuchyni, tak aby nevzbudil rodiče. Poté vyšel z bytu, přešel dvůr a po schodech vystoupal až na půdu. Měl tam vzadu u štítu vlastnoručně zbudovanou skrýš, která byla jeho tajným útočištěm a kde trávil veškerý svůj volný čas, pokud právě nebyl s Pavlem. Pavel byl ostatně jediný živý člověk, který o této jeho skrýši věděl. Ano, jediný živý, protože druhý člověk, který tuto skrýš vystopoval, dnes již ležel na hřbitově. Byl jím pomatenec Jiří Dernet. Ten dříve bydlel ve stejném domě jako Ludva a kdysi dávno i on znal cestu do Jezerní kotliny. Chodíval tam jako malý chlapec se svým kamarádem Václavem Jílkem. Ovšem poté co tam Venda spadl ze skály a zabil se, Dernet se pomátl a cestu do Jezerní kotliny zapomněl. Když se pak, již jako dospělý, dozvěděl, že Ludva tuto cestu zná a že ji má dokonce

poznávanou v knize, kterou nosí u sebe a kterou uchovává někde na půdě, snažil se ji od něj získat. Ludva tehdy zažil mnoho chvil hrůzy, když se k němu do skrýše za větrných večerů pokoušel někdo dostat, a on netušil, kdo – nebo co – to je. Ostatně i Pavel si užil své. Zavřenou knihu, jak Ludva své knize říkal, pak přechovával u sebe doma a Dernet se dokonce snažil vloupat k němu do bytu! Pomatenec však vloni na podzim zemřel a žádné nebezpečí tedy již nehrozilo. I tak ovšem obezřetný Ludvík mapu cesty do Jezerní kotliny z knihy raději vytrhl a spálil.

Dnes tedy zase mohl beze strachu chodit do svého půdního útočiště.

Psal tam do Zavřené knihy dobrodružné příběhy z dávných dob Divokého západu. Přesně takové, jaké měl rád, ale chtěl, aby jeho příběhy byly mnohem krásnější než všechny, které kdy četl. A podle Pavla, který byl až dosud jeho jediným čtenářem, se mu to dařilo. Ach, jak se mu to dařilo! Ludvův kamarád mu doslova rval knihu z ruky pokaždé, když do ní něco připsal. Hltal ty příběhy s téměř nábožnou úctou a obdivoval se Ludvovi za to, že dokáže ve své knize stvořit takový kouzelný a podmanivý svět. Tento Pavlův obdiv byl Ludvíkovi příjemný. On sám si Pavla vážil za mnoho jiných věcí. Za to, jak je silný, mrštný a ohebný. Za to, jak je čestný a kamarádský. A jak je vždy dobře naložený a plný odhodlání k novým a novým dobrodružstvím. Sám o sobě tak vysoké mínění neměl. Věděl, že jeho tělesná stavba (zvlášť po nemoci, kterou minulou zimu prodělal) je spíše slabá, a nemyslel si ani, že je nějak zvlášť pěkný. Proto ho Pavlův obdiv a jeho přátelství tak hřály.

Dnes byl den, kdy cítil tu správnou náladu, aby mohl pokračovat v Zavřené knize. Nemohl do ní psát kdykoliv! Kdepak, musel trpělivě čekat na tu správnou chvíli. Nikdy nevěděl, kdy přijde, ale musel být připravený. A dnes, hned jak se probudil, věděl, že bude psát. Věděl, že to půjde. Už dopředu se těšil, co na jeho psaní řekne Pavel.

Ve své knize psal o Černém jaguárovi, ušlechtilém náčelníkovi a jeho rudém lidu kmene Krí. Měl v té knize celý vybájený svět se spoustou postav, které v ní žily, mluvily, jednaly a které už tak znal, že je v duchu viděl před sebou, jak vypadají, a slyšel i jejich hlasy.

Teď tedy kráčet půdou ke své skrýši. Byl zde zatuchlý vzduch a jediné světlo sem dopadalo malým vikýřem, jehož sklo bylo celé pokryté hustými pavučinami. Ludva se tu však dobře vyznal! Zkušeně překračoval trámy a vyhýbal se hromadám starého harampádí a šňůrám na prádlo. Konečně došel ke skrýši. Otevřel dveře a vstoupil. Ocítl se